

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 16. května 2024 v trestní věci obžalovaných 1) JUDr. [jméno] [příjmení], narozeného [datum] v Praze, trvale bytem [ulice a číslo], [obec a číslo] – [část obce], t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Vazební věznici Praha – Ruzyně, a 2) KINGSTON ADVISORY GROUP s.r.o. se sídlem Na Vypichu 46/6, 169 00 Praha 6, IČO: 24130664, stížnost obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. dubna 2024 č.j. 7 To 80/2024-2389, a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením ze dne 3. dubna 2024 č.j. 7 To 80/2024-2389 Městský soud v Praze rozhodl, že podle § 31 trestního řádu za použití § 30 odst. 1 trestního řádu nejsou soudci JUDr. Richard Petrásek a JUDr. Alexander Sotolář vyloučeni z vykonávání úkonů trestního řízení ve věci vedené pod sp. zn. 7 To 80/2024.

2. Své rozhodnutí Městský soud odůvodnil tím, že obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] vznesl námitku podjatosti dvou členů odvolacího senátu Městského soudu v Praze z toho důvodu, že titíž soudci měli rozhodovat pod sp. zn. 7 To 338/2018 v odvolacím řízení v pravomocně skončené trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 2 T 71/2017, v níž byla projednávána trestná činnost [jméno] [příjmení]. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 4. 4. 2018 sp. zn. 2 T 71/2017 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2018 sp. zn. 7 To 338/2018 byl [jméno] [příjmení] uznán vinným zločinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku, přičemž právě ve vztahu k tomuto trestnému činu se měl obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] dopustit trestného činu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákona ve znění účinném do 31. 1. 2019. Podle obžalovaného by tedy měli být soudci JUDr. Richard Petrásek a JUDr. Alexander Sotolář vyloučeni z projednávání nyní souzené věci pod sp. zn. 7 To 80/2024, neboť jejich předchozí rozhodování zakládá důvodné pochybnosti o jejich nestrannosti, když v předchozím trestním řízení vyslovili svůj právní názor na trestní věc, od níž se odvíjí trestnost nyní souzeného JUDr. [jméno] [příjmení]. Této argumentaci však Městský soud v Praze nepřisvědčil, když dovodil, že nejsou dány žádné zákonné důvody pro vyloučení uvedených soudců a tito podjatí nejsou. Skutečnost, že se uvedení soudci podíleli na rozhodnutí v jiné trestní věci, byť související s projednávanou trestní věcí, nemůže být důvodem pro vyloučení uvedených soudců z rozhodování nyní projednávané věci. Žádný z uvedených soudců nemá žádný vztah k nyní projednávané věci ani k účastníkům řízení a z jejich postojů či vystupování ani nijak nevyplyvá jejich předpojatost či skutečnost, že by pro své závěry čerpali informace z okolností, o nichž se dověděli mimo veřejné zasedání. Závěry o spáchání predikativního trestného činu jednoznačně vyplývají z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 sp. zn. 2 T 71/2017 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2018 sp. zn. 7 To 338/2018, kterým byla vina odsouzeného [jméno] [příjmení] pravomocně vyslovena. Je povinností všech soudců se s okolnostmi, za nichž byla predikativní trestná činnost spáchána, seznámit, a proto znalost skutečností, vyplývajících z původního řízení nemůže být na překážku. Projednávaný skutek má navíc s predikativní trestnou činností jen málo společného, předmětem dokazování v této věci bylo jen to, zda obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] věděl, že nakládá s věcí pocházející z trestné činnosti, zatímco předcházející trestní řízení se soustředilo výhradně na okolnosti rozhodné pro otázku viny odsouzeného [jméno] [příjmení].

3. Proti tomuto usnesení podal obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] prostřednictvím svého obhájce ihned po vyhlášení usnesení při veřejném zasedání dne 3. 4. 2024 stížnost do protokolu, kterou následně odůvodnil podáním ze dne 26. 4. 2024 doručeným Vrchnímu soudu v Praze dne 2. 5. 2024. V tomto odůvodnění obžalovaný uvádí, že stížností je Usnesení napadáno pro nesprávnost jeho výroku a pro porušení ustanovení o řízení, které usnesení předcházelo. Obžalovaný vznesl dne 28. 3. 2024 prostřednictvím svého obhájce námitku podjatosti členů senátu odvolacího soudu 7 To Městského soudu v Praze, a to konkrétně JUDr. Richarda Petráska a JUDr. Alexandra Sotoláře. Důvodem takto vznesené námitky podjatosti byla skutečnost, že JUDr. Petrásek a JUDr. Sotolář se již v dřívější trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 2 T 71/2017 proti [jméno] [příjmení], [datum narození], kdy rozhodovali o odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, seznámili s některými skutkovými a právními otázkami nyní projednávané věci předtím, než jim byla věc přidělena k projednání a rozhodnutí. Je tak založena důvodná pochybnost o jejich nestrannosti, a proto by měli být JUDr. Petrásek a JUDr. Sotolář vyloučeni z rozhodování v této trestní věci v souladu s § 30 odst. 1 trestního řádu. Nadepsaný soud důvody pro vyloučení JUDr. Petráska a JUDr. Sotoláře neshledal, což odůvodnil tím, že JUDr. Petrásek a JUDr. Sotolář nemají osobní vztah k věci, nebyl prokázán jejich zájem na výsledku řízení a z jejich postojů či vystupování ani jinak nevyplývá jejich předpojatost či skutečnost, že pro své závěry čerpali informace z okolností, o nichž se dozvěděli mimo veřejné zasedání. S tímto obžalovaný zásadně nesouhlasí a je i nadále přesvědčen, že jsou zde dány důvody pro vyloučení JUDr. Petráska a JUDr. Sotoláře z rozhodování v jeho věci. V původní trestní věci [jméno] [příjmení] totiž jmenovaní soudci nejen že si bezpochyby mohli vytvořit předběžný názor ohledně trestní odpovědnosti obžalovaného [příjmení], ale sami se také v uvedené trestní věci podíleli na rozhodování, jež má přímý vliv na rozhodnutí ve věci projednávané nyní. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 3. 8. 2023, sp. zn. 2 T 77/2021, bylo mj. v adhezním řízení rozhodnuto tak, že obžalovaní [příjmení] a společnost Kingston Advisory Group, s. r. o., IČ: 24130664, jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit na náhradu škody poškozené společnosti R s.r.o., IČ: 04043405 částku 32 100 000 Kč, přičemž odvolací soud tento výrok na veřejném zasedání dne 3. 4. 2024 potvrdil jako správný. Obžalovaný zatím nemá k dispozici písemné vyhotovení rozhodnutí odvolacího soudu, nicméně v rámci ústního odůvodnění rozhodnutí odvolací soud k adheznímu výroku uvedl, že škoda vznikla společnosti R s.r.o. tím, že za pozemky, které nikdy fakticky nezískala, zaplatila částku 32 100 000 Kč. Tato škoda byla způsobena trestným činem obžalovaného. Ze spisu sp. zn. 2 T 71/2017 v trestní věci [jméno] [příjmení] vyplývá, že ve vztahu k uvedeným nemovitostem původně ve vlastnictví Tělovýchovné jednoty Karlín Tesla (dále jen TJKT) byla vydána také následující rozhodnutí:

-) usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 4.4.2018, sp. zn. 2 T 71/2017, na jehož základě bylo zrušeno zajištění nemovitostí;
-) usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20.9.2018, sp. zn. 7 To 340/2018, kterým bylo výše uvedené usnesení soudu prvního stupně ke stížnosti státní zástupkyně a poškozené [příjmení] zrušeno v celém rozsahu a vráceno k novému projednání;
-) usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 28.1.2019, sp. zn. 2 T 71/2017, na jehož základě bylo v souladu s § 101 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku uloženo zabránění nemovitostí;
-) usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29.3.2019, sp. zn. 7 To 107/2019, kterým bylo výše uvedené usnesení soudu prvního stupně ke stížnosti [jméno] [příjmení] a společnosti Sport Investments s.r.o. zrušeno v celém rozsahu a vráceno k novému projednání;
-) usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 4.11.2020, sp. zn. 2 T 71/2017, na jehož základě bylo v souladu s § 101 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku uloženo zabránění nemovitostí;
-) usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28.5.2021, sp. zn. 7 To 184/2021, kterým bylo výše uvedené usnesení soudu prvního stupně o zabránění nemovitostí potvrzeno.

O všech opravných prostředcích týkajících se zajištění/zabrání nemovitých věcí rozhodoval senát 7 To Městského soudu v Praze, jehož členy byli také JUDr. Petrásek a JUDr. Sotolář (předseda senátu). Za zmínku také stojí, že to byl právě senát 7 To, který v usnesení ze dne 20. 9. 2018 naznačil, že v úvahu přichází zabránění nemovitostí z důvodů uvedených v § 101 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku. Z výše uvedeného je patrné, že JUDr. Petrásek a JUDr. Sotolář se rozhodujícím způsobem podíleli na rozhodování o odnětí vlastnického práva společnosti S Investments (resp. zprostředkovaně společnosti R) k předmětným nemovitostem. Vznikla tak paradoxní situace, kdy předsedkyně senátu odvolacího soudu konstatuje, že poškozená společnost R za pozemky, které nikdy fakticky nezískala, zaplatila částku 32 100 000 Kč, avšak opomíjí, že původcem stavu, kdy byl poškozené znemožněn výkon vlastnického práva, čímž jí vznikla škoda, jsou mj. dva členové totožného senátu odvolacího soudu. Podle obžalovaného je naprosto nepřipustné, aby v nynějším řízení rozhodovali o nároku na náhradu škody soudci, kteří rozhodli o tom, že předmětné nemovité věci připadly státu, aby následně obžalovanému ukládali povinnost k náhradě škody ve výši odpovídající jejich kupní ceně. Právě v tomto lze podle obžalovaného spatřovat zjevnou podjatost JUDr. Petráska a JUDr. Sotoláře: rozhodnutí odvolacího soudu o povinnosti k náhradě škody lze totiž vnímat také jako snahu o dodatečné odškodnění poškozené společnosti R za předchozí rozhodnutí soudu k tíži obžalovaného. Obžalovaný opakovaně zdůrazňuje, že k závěru o nestrannosti soudce nestačí, že se soudce subjektivně necítí být podjatý ve vztahu k účastníkům (stranám), jejich zástupcům či k věci, ale i objektivně nahlíženo musí být vyloučeny jakékoliv oprávněné pochybnosti o jeho nestrannosti. Přinejmenším ve vztahu k adheznímu výroku zde oprávněné pochybnosti o nestrannosti JUDr. Sotoláře a JUDr. Petráska jsou. Obžalovaný přitom nadále trvá také na již dříve vznesených námitkách vztahujících se k tomu, že JUDr. Petrásek a JUDr. Sotolář si na celou situaci týkající se převodu nemovitostí z vlastnictví TJKT včetně provedených důkazů (které jsou do značné míry totožné jako v trestním řízení proti [jméno] [příjmení]), a tedy i případnou trestní odpovědnost obžalovaného [příjmení] utvořili názor již ve zdrojovém trestním řízení proti [jméno] [příjmení]. Tvrzení soudu v Usnesení, že,, projednáváný skutek má nadto s predikativní trestnou činností společného pouze málo“ a,, jinak se předcházející soustředilo výhradně na okolnosti rozhodné pro otázku viny odsouzeného [příjmení]“ je podle obžalovaného zcela nesprávné, když závěr o vině [jméno] [příjmení] byl založen převážně na výpovědích,, původních“ členů TJKT, kteří iniciovali trestní stíhání [jméno] [příjmení] a zprostředkovaně pak též nyní obžalovaného [příjmení] (ostatně i odvoláním napadený rozsudek viny obžalovaného [příjmení] dovozuje mimo jiné právě i z výpovědí,, původních“ členů TJKT). V souvislosti s rozhodováním o náhradě škody se nabízí též analogická aplikace ustanovení § 30 odst. 3 věta první trestního řádu, podle kterého,, z rozhodování u soudu vyššího stupně je kromě toho vyloučen soudce nebo přisedící, který se zúčastnil rozhodování u soudu nižšího stupně, a naopak.“ Ačkoliv si je obžalovaný vědom toho, že citované ustanovení směřuje k rozhodování v totožné věci, je podle něj nutno vykládat toto ustanovení extenzivně (přípustná analogie ve prospěch obviněného). Východiskem takového výkladu je právní názor, jenž Nejvyšší soud vyslovil ve svém rozsudku sp. zn. 3 Tz 7/2012 ze dne 23.2.2012, dle něhož základním kritériem pro uplatnění důvodů pro vyloučení soudce je posouzení, zda lze vyloučit jakékoliv pochybnosti o nestrannosti soudu, jako principu uvedeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod i v ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Jak Nejvyšší soud opakovaně zdůraznil ve své judikatuře (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 762/2012 ze dne 25.7.2012), důvodem pro vyloučení soudce s ohledem na podmínky uvedené v § 30 odst. 1 tr. řádu může u věci, která mu byla svěřena k projednání, být jeho poměr k této věci, v důsledku, něhož vzniká pochybnost, že v ní nemůže nestranně rozhodnout. Okolnosti, na jejichž základě takový poměr k věci vznikne, nejsou definovány, a ani je není možné jakkoli konkretizovat, neboť takový poměr může vzniknout z mnoha různých důvodů a může mít příčinu v celé škále okolností, pro něž se soudce stane ve věci pro svoji nestrannost k této věci neobjektivním (srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8.1.2002,

sp. zn. 4 Tvo 157/2001, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.9.2011, sp. zn. 4 Tz 196/2001, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.3.2011, sp. zn. 6 Tdo 328/2011). Takovou skutečností může být jeho osobní podíl na rozhodování v předchozích stádiích trestního řízení (srov. přiměřeně rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2012, sp. zn. 8 Tdo 1454/2011). Pakliže se JUDr. Petrásek a JUDr. Sotolář podíleli na rozhodnutí o tom, že poškozená společnost R nikdy nebude vlastníkem předmětných nemovitostí, za něž řádně zaplatila kupní cenu ve výši 32 100 000 Kč a tedy jejich rozhodnutí je důvodem odnětí vlastnictví předmětných nemovitostí společnosti Sport Investments s.r.o, zprostředkovaně na úkor společnosti R, nelze v kontextu výše citovaných judikatorních závěrů nemít pochybnosti o jejich nestrannosti, a to minimálně ve vztahu k rozhodování v adhezním řízení. S ohledem na výše uvedené proto obžalovaný navrhuje, aby Vrchní soud v Praze podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu zrušil v celém rozsahu usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3.4.2024, sp. zn. 7 To 80/2024 a sám rozhodl tak, že JUDr. Richard Petrásek a JUDr. Alexander Sotolář jsou vyloučeni z vykonávání úkonů trestního řízení ve věci vedené pod sp. zn. 7 To 80/2024.

4. Vrchní soud v Praze z podnětu včas podané stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí a správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Po takto provedeném přezkumu potom dospěl k závěru, že stížnost důvodná není.

5. Vrchní soud v Praze si je vědom toho, že nestrannost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát. V tomto směru lze odkázat na rozsáhlou judikaturu zejména Ústavního soudu (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2016, sp. zn. I. ÚS 1965/15, ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 371/04, ze dne 16. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 551/03). Podobně na nestrannost jako základní předpoklad důvěry veřejnosti v nezávislé a nestranné rozhodování soudů, jíž je třeba rozumět absenci předsudku či zaujatosti soudce, nahlíží i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen, „ESLP“) - tak např. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Morice proti Francii ze dne 23. 4. 2015, stížnost č. 29369/10. Současně je však nutno vzít v úvahu, že vyloučení soudce z projednávání věci je zásahem do práva na zákonného soudce, které je zaručeno ustanovením čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen, „LZPS“), a proto je k institutu vyloučení soudce z rozhodování nutno přistupovat velmi pečlivě.

6. Podle ustálené judikatury ESLP, Ústavního soudu i Nejvyššího soudu se nestrannost posuzuje ve dvou krocích, a to jednak z pohledu soudce samotného, jednak z objektivního pohledu. Zatímco subjektivní nestrannost lze zjistit z projevu soudce, jeho výroků a chování, a je presumována, pokud není prokázán opak, o objektivní nestrannosti je třeba uvažovat s ohledem na okolnosti daného případu na základě objektivních symptomů. Ty lze identifikovat hmotněprávním rozbořením skutečností, které vedly k pochybnostem o nestrannosti soudce, skutečností, které protirečí objektivitě soudcovského rozhodování natolik, že v objektivním smyslu otrásají nestranností soudcovského rozhodování, či objektivně ospravedlnitelných obav obviněného, které mohou na základě ověřitelných skutečností legitimně svědčit o nedostatku nestrannosti soudce (shodně viz rozsudek ESLP ze dne 26. 10. 1984 ve věci De Cubber v. Belgie, stížnost č. 9186/80, § 26, rozsudek ESLP ve věci Chmelíř v. Česká republika, stížnost č. 64935/01, § 55-56, nebo např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2018, sp. zn. 8 Tdo 1546/17). Jinak řečeno k vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude moci nebo schopen nezávisle a nestranně rozhodovat.

7. Jsou-li shora uvedená východiska aplikována na posuzovaný případ, nezbyvá Vrchnímu soudu v Praze než konstatovat, že členové senátu, který danou věc před Městským soudem projednává, nejsou vyloučeni z provádění úkonů trestního řízení obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení]. Pokud se týká skutečností obžalovaným namítaných v návrhu na vyloučení z projednávání

a rozhodnutí věci, lze pro stručnost především odkázat na zcela správné a výstižné odůvodnění napadeného usnesení, s jehož obsahem se i Vrchní soud v Praze ztotožňuje.

8. Obžalovaný podjatost uvedených soudců spatřuje v tom, že rozhodovali o odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 sp. zn. 2 T 71/2017, a rozhodovali rovněž o stížnostech, které byly v uvedené věci podávány proti rozhodnutí obvodního soudu o zajištění nemovitostí. Jak vyplývá z podaných stížností, obžalovaný sám si je vědom toho, že znění § 30 odst. 1 tr. řádu, které vyloučení soudců z projednávání věci upravuje, na tento případ vůbec nedopadá, a domáhá se toho, aby soud uvedené ustanovení vykládal extenzivně, což považuje za přípustná analogie ve prospěch obviněného. S takovým názorem se však Vrchní soud rozhodně neztotožňuje. Podle § 30 odst. 1 může být vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen pouze soudce, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat. Nic takového však zjištěno nebylo. Skutečnost, že soudci, jejichž podjatost je namítána, rozhodovali (ať už o odvolání, nebo o jiných opravných prostředcích) v jiné trestní věci, která sice částečně souvisí s věcí projednávanou, ale nejde o věc totožnou, a navíc proti jinému obžalovanému, nemůže vést k závěru o podjatosti těchto soudců. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu (např. rozhodnutí (11 Tvo 18/2023, 11 Tvo 6/2023, nebo 11 Tvo 29/2020) jasně vyplývá, že důvodem pro vyloučení soudců nemusí být ani jejich předchozí rozhodování v téže věci téhož obžalovaného, tím méně pak by důvodem mělo být rozhodování v jiné trestní věci jiného obžalovaného.

9. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu III. ÚS 2759/2016, k vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci tak může dojít teprve tehdy, jestliže je evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude moci nebo nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodnout a je tak vyloučena i odůvodněná pochybnost o existence takového vztahu. Současně Ústavní soud v uvedeném nálezu výslovně uvádí, že k jejich vyloučení nestačí pouhé pocity jich samotných, či účastníků řízení. O tom, zda lze mít pochybnosti o nepodjatosti zmíněných osob, musí existovat opodstatněná obava, že nejsou zcela nestranné. Při posuzování legitimních důvodů pochybností o nestrannosti v konkrétním případě se bere v úvahu též stanovisko obviněného, které však nehraje rozhodující roli. Není tedy dostačující pouze obecné či subjektivní přesvědčení obviněného, ale to, zda lze tyto obavy považovat za objektivně opodstatněné. Soudce je navíc nutno pokládat za nestranného, dokud není prokázán opak.

10. Vrchní soud nesouhlasí ani s názorem obžalovaného, že jím navržený extenzivní výklad ustanovení § 30 odst. 1 tr. řádu by byl ve prospěch obžalovaného. Tímto výkladem by naopak došlo k zásadnímu porušení práva obžalovaného na zákonného soudce, garantovaného článkem 38 LZPS. Proto tento výklad nelze považovat za analogii ve prospěch obžalovaného, a to bez ohledu na faktický souhlas obžalovaného s takovým postupem.

11. Vrchní soud přezkoumal i postup celého senátu 7 To Městského soudu v Praze a neshledal v postupu jednotlivých členů senátu ničeho, z čeho by bylo možné jejich podjatost dovozovat. Pokud obžalovaný tvrdí, že při rozhodování v jeho věci měli vycházet z informací, které získali z jiného trestního řízení, tak nic takového se v jejich postupu, ani v rozhodnutí o odvolání obžalovaného neprojevovalo.

12. Skutečnost, že v předchozí věci obžalovaného [jméno] [příjmení] uvedení soudci rozhodovali i o stížnostech proti usnesením prvostupňového soudu o zajištění nemovitostí, rovněž nemá žádný vliv na jejich nestrannost, a to ani pro rozhodování ve věci samé, ani pro rozhodování o náhradě škody. To, že společnost R nenabyla vlastnické právo k nemovitostem není důsledkem svévolného rozhodnutí uvedených soudců, ale objektivním důsledkem předchozího trestního řízení, kterým

jsou vázáni nejen soudci, jejichž podjatost je namítána, ale byl by jím vázán i kterýkoliv jiný soudce, který by o věci rozhodoval. Ani v tomto bodě tedy nelze podjatost soudců spatřovat.

13. Správným byl shledán i procesní postup Městského soudu v Praze, který o námitce podjatosti rozhodl bezprostředně před veřejným zasedáním v neveřejném zasedání, a toto rozhodnutí poté při veřejném zasedání vyhlásil (byť toto rozhodnutí mohlo být učiněno i přímo ve veřejném zasedání).

14. Protože napadené rozhodnutí bylo shledáno zcela správným, rozhodl Vrchní soud v Praze tak, že podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. stížnost obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] jako nedůvodnou zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není stížnost přípustná.

Praha 16. května 2024

Mgr. Stanislav Králík
předseda senátu